

Sygn. akt XXIII Gz 1317/21

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy i Zamówień Publicznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Sobieszczański

Sędziowie: SO Magdalena Nałęcz

SO Bolesław Wadowski

po rozpoznaniu w dniu 3 lutego 2022 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy w uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu dłużnika (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w W.

w przedmiocie zatwierdzenia układu

na skutek zażalenia dłużnika

na postanowienie Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 2 września 2021 r. 2021 r., sygn. akt XVIII GRz 133/21

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO Magdalena Nałęcz SSO Andrzej Sobieszczański SSO Bolesław Wadowski

Sygn. akt XXIII Gz 1317/21

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 2 września 2021 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie odmówił zatwierdzenia układu w uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu dłużnika (...) sp. z o.o. sp.k. w W..

Zażalenia na powyższe postanowienie wniósł dłużnik zaskarżając je w całości.

Postanowieniu temu skarżący zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego i materialnego mających istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

1. naruszenie art. 19 ust. 5 Ustawy o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 [dalej: u.p.r.] w zw. z art. 264 p.r. oraz w zw. z art 110 ust. 4 p.r. poprzez błędną wykładnię i na skutek tego błędne uznanie, że w przypadku uproszczonego postępowania upadłościowego i zwołania zgromadzenia wierzycieli, o którym mowa w art. 19 ust. 1 u.p.r. zastosowanie ma art. 213 p.r. ustanawiający obowiązek sporządzenia i kolportowania wśród wierzycieli kart do głosowania zawierających wszystkie elementy wymienione w art. 213 ust. 1 pkt 1)-12) p.r., a brak któregośkolwiek z nich powoduje wady skutkujące nieważnością oddanych głosów, podczas

gdy w przypadku uproszczonego postępowania restrukturyzacyjnego oraz organizowania zgromadzenia wierzycieli w trybie art. 19 u.p.r. nie ma żadnych podstaw do uznania, że zastosowanie znajduje art. 213 p.r. ustanawiający wymóg sporządzenia kart do głosowania zgodnie z rygorami przewidzianymi w ww. przepisie.

2. naruszenie art. 264 p.r. w zw. z art. 19 ust. 1 i 5 u.p.r. poprzez ich błędną wykładnię i na skutek tego błędne uznanie, że do uproszczonego postępowania restrukturyzacyjnego, w ramach którego zwołane zostało zgromadzenie wierzycieli w celu głosowania nad układem stosuje się art. 213 p.r. określający wymogi dot. sposobu sporządzenia kart do głosowania przy zachowaniu trybu głosowania pisemnego (bez zwoływania zgromadzenia wierzycieli), w tradycyjnym (nie uproszczonym) postępowaniu restrukturyzacyjnym, podczas gdy art. 19 ust. 5 u.p.r. nakazuje tylko i wyłącznie odpowiednie stosowanie art 264 p.r. oraz przepisów o zgromadzeniu wierzycieli zawartych w tejże ustawie natomiast w żaden sposób nie odsyła do art 213 p.r., a więc nie ma żadnych podstaw do uznania, że do tego typu postępowania zastosowanie znajduje właśnie ten przepis,

3. naruszenie art. 264 p.r. w zw. z art. 19 ust. 1 i 5 u.p.r. poprzez ich błędną wykładnię i na skutek tego błędne uznanie, że Skarżący nie wypełnił obowiązku sporządzenia kart do głosowania zgodnie z dyspozycją art. 213 p.r. podczas gdy art. 264 p.r. ani inne przepisy o zgromadzeniu wierzycieli zawarte w p.r. nie nakładają takiego obowiązku, a jedynie konstytuują obowiązek zawiadomienia wierzycieli o terminie zgromadzenia wierzycieli zwołanego w celu przyjęcia układu, doręczenia im propozycji ugodowych, informacji o podziale wierzycieli ze względu na kategorię interesów, informacji o sposobie głosowania na zgromadzeniu wierzycieli oraz zawarcia pouczenia o treści art 107-110,113 i 115-119 p.r., które to wymogi Skarżący spełnił w całości,

4. naruszenie art. 19 ust. 1 i 5 u.p.r. w zw. z art. 110 ust. 4 p.r. poprzez błędną wykładnię przepisów u.p.r., skutkujące pominięciem zastosowania art 110 ust. 4 p.r., a w konsekwencji uznanie oddanych przez Wierzycieli głosów za nieważne, pomimo spełnienia przez nich wszelkich wymogów przewidzianych w p.r. m.in. w zakresie wymaganych elementów wskazanych w art. 110 ust. 4 p.r., takich jak imię i nazwisko lub nazwę głosującego oraz wskazanie czy głosuje za czy przeciw uchwale,

5. naruszenie art 165 ust. 1 p.r. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że warunki układu są sprzeczne z obowiązującym prawem, podczas gdy spełniają one wszelkie prawem przewidziane przesłanki oraz w żadnym stopniu nie można ich uznać za sprzeczne z prawem, a ponadto wierzyciele, którzy brali udział w głosowaniu nad układem nie zgłosili żadnych zastrzeżeń, co do propozycji dłużnika,

6. naruszenie art. 161 ust. 1 p.r. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, iż treść art 161 ust. 1 p.r. określa istotę i jedyne prawidłowe zasady podziału wierzycieli na poszczególne grupy podczas gdy ww. przepis określa jedynie przykładowy podział na kategorie wierzycieli i nie stanowi katalogu zamkniętego o czym wprost świadczy zawarte w nim sformułowanie „w szczególności”, a wybrany przez Skarżącego sposób podziału wierzycieli na kategorie wierzycieli uzależniony od wysokości poszczególnych wierzytelności jest powszechnie stosowany, oparty jest na bardzo obiektywnych kategoriach i przez to wydaje się być najbardziej sprawiedliwy,

7. naruszenie art. 162 ust. 1 p.r. poprzez jego wybiórcze zastosowanie, błędną wykładnię i przyjęcie, że zaproponowane przez Skarżącego warunki układu nie spełniają przesłanki równości propozycji układowych podczas gdy każdy z wierzycieli znajdujących się w danej grupie uzyskał takie same propozycje układowe, a sam podział wierzycieli na kategorie interesów i grupy w zależności od wysokości przysługujących im wierzytelności nie może być uznany za sprzeczny z ustawą gdyż możliwość, a nawet zasadność podziału wierzycieli na grupy jest istotą postępowania restrukturyzacyjnego i wynika wprost z brzmienia przepisów p.r.,

8. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 209 p.r. poprzez błędną i sprzeczną z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w konsekwencji:

a. nieprawidłowego ustalenia, że warunki układu są sprzeczne z prawem;

b. bezpodstawnego uznania, że odbycie zgromadzenia nie ma wpływu na to jakie warunki powinien spełniać głos na piśmie oddany w celu głosowania nad układem;

c. niedokonanie wszechstronnego rozważenia sprawy i oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Mając powyższe na względzie skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zatwierdzenie układu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w całości podziela poczynione przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne oraz dokonaną na ich podstawie ocenę prawną i w konsekwencji przyjmuje je za własne. Podkreślić należy, że ustalenie stanu faktycznego, a przede wszystkim analizę prawną dopuszczalności zatwierdzenia układu przyjętego w uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu Sąd pierwszej instancji przeprowadził w sposób pełny i jak najbardziej prawidłowy. Dlatego rozważania Sądu Okręgowego będą miały charakter jedynie uzupełniający wynikający bezpośrednio z konieczności zajęcia stanowiska względem podniesionych w zażaleniu zarzutów i przedstawionych na ich poparcie argumentów.

Odmawiając zatwierdzenia układu Sąd pierwszej instancji wskazał na dwie podstawowe podstawy. Pierwszą z nich była nieważność głosów oddanych przez wierzycieli w toku głosowania nad układem z uwagi na to, że karty do głosowania nie spełniały wymogów określonych w art. 213 ust. 3 ustawy Prawo restrukturyzacyjne. Drugą zaś ocena, że przyjęty przez wierzycieli układ narusza prawo poprzez nieuprawnione i nieuzasadnione dokonanie podziału wierzycieli na grupy, w wyniku czego części wierzycieli zaproponowano korzystniejsze warunki restrukturyzacji, co spowodowało wypaczenie wyników głosowania i doprowadziło do przyjęcia układu.

Na tych samych zagadnieniach skupił się również skarżący formułując zarzuty zażalenia.

Na wstępie należy przypomnieć, że postępowanie o zatwierdzenie układu zawartego przez dłużnika z wierzycielami toczyło się w oparciu o przepisy ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 (dalej ustawa covidowa). Postępowanie uregulowane w tej ustawie jest modyfikacją postępowania o zatwierdzenie układu uregulowanego w ustawie Prawo Restrukturyzacyjne. Istota postępowania o zatwierdzenie układu sprowadza się zaś do przeprowadzenia pozasądowej procedury w celu przyjęcia układu, na mocy którego będzie przeprowadzona restrukturyzacja przedsiębiorstwa przechodzącego trudności ekonomiczne.

Artykuł 15 ust. 1 ww. ustawy wskazuje, iż uproszczone postępowanie restrukturyzacyjne prowadzone jest na podstawie przepisów ustawy – Prawo restrukturyzacyjne znajdujących zastosowanie do postępowania o zatwierdzenie układu, ze zmianami wynikającymi z przepisów art. 15 ust. 2 do art. 25 ww. ustawy. Oznacza to, iż stosuje się wprost, a nie odpowiednio przepisy art. 210-226 pr.rest. oraz pozostałe przepisy ustawy – Prawo restrukturyzacyjne, dotyczące postępowania o zatwierdzenie układu, w szczególności przepisy ogólne o postępowaniach restrukturyzacyjnych i ich skutkach (Tytuł I).

Wyjaśnić w tym miejscu należy, że w niniejszej sprawie zastosowanie znajdują przepisy ustawy z dnia 15 maja 2015 r. Prawo restrukturyzacyjne w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 28 maja 2021 r. o zmianie ustawy o krajowym rejestrze zadłużonych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2021 r., poz. 1080). Wniosek o zatwierdzenie układu przyjętego w uproszczonym postępowaniu restrukturyzacyjnym złożony został bowiem przed wejściem w życie tej ustawy, a zgodnie z mającym charakter przepisu przejściowego art. 8 tej ustawy, w sprawach, w których przed dniem jej wejścia w życie wpłynął wniosek restrukturyzacyjny, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Zgodnie z art. 165 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. Prawo restrukturyzacyjne (t.j. Dz.U. z 2021 r, poz. 1588, ze zmianami) sąd odmawia zatwierdzenia układu, jeżeli narusza on prawo, w szczególności jeżeli przewiduje udzielenie

pomocy publicznej niezgodnie z przepisami, albo jeżeli jest oczywiste, że układ nie będzie wykonany. Domniemywa się, że jest oczywiste, że układ nie będzie wykonany, jeżeli dłużnik nie wykonuje zobowiązań powstałych po dniu otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego (ust. 1); sąd może odmówić zatwierdzenia układu, jeżeli jego warunki są rażąco krzywdzące dla wierzycieli, którzy głosowali przeciw układowi i zgłosili zastrzeżenia (ust. 2); sąd odmawia zatwierdzenia układu w postępowaniu o zatwierdzenie układu albo przyspieszonym postępowaniu układowym, jeżeli suma spornych wierzytelności uprawniających do głosowania nad układem przekracza 15% sumy wierzytelności uprawniających do głosowania nad układem (ust. 3).

Z przepisu tego wynika, że przesłanki odmowy zatwierdzenia układu zdefiniowane w ust. 1 i 3 są przesłankami obligatoryjnymi, które powodują bezwzględną konieczność odmowy zatwierdzenia układu, natomiast przesłanka opisana w ust. 2 jest przesłanką fakultatywną, której zaistnienie stwarza jedynie możliwość odmowy zatwierdzenia układu.

Podstawą odmowy zatwierdzenia układu w niniejszej sprawie mogły być tylko przesłanki wskazane w ust. 1 art. 165 pr.r., jak to bowiem wprost ustalił Sąd pierwszej instancji dłużnik nie ma wierzytelności spornych, nie wniesiono też zastrzeżeń przeciwko układowi. Przy czym nie wchodziło też w rachubę naruszenie prawa polegające na udzielenie pomocy publicznej niezgodnie z przepisami, oceniany układ nie przewidywał bowiem udzielenia pomocy publicznej.

Wyjaśnić należy, że naruszenie prawa, które na podstawie art. 165 ust. 1 pr.r. uzasadnia odmowę zatwierdzenia układu nie musi być rażące, oznacza to, że każde naruszenie prawa jest podstawą odmowy zatwierdzenia układu.

Przyjmuje się, że w rozumieniu art. 165 ust. 1 pr.r. „układ narusza prawo” zarówno wtedy, gdy do naruszenia prawa doszło w trakcie jego przyjmowania – naruszenie proceduralne, jak i wtedy gdy jego treść jest sprzeczna z obowiązującym porządkiem prawnym – naruszenie materialnoprawne. Przy czym w doktrynie w zasadzie zgodne wskazuje się, że proceduralne naruszenia układu skutkujące odmową jego zatwierdzenia należy zawęzić do przepisów bezpośrednio odnoszących się do przyjęcia układu przez wierzycieli, tj. w praktyce głosowania nad układem. Przykładowo wymienia się tu:

- brak wymaganej większości dla przyjęcia układu;
- wadliwość zawiadomienia wierzycieli i wiążące się z tym nieprawidłowe ustalenie koniecznej większości dla przyjęcia układu,
- udział w głosowaniu podmiotu nieuprawnionego;
- naruszenie przez nadzorcę sądowego jego obowiązków związanych ze sprawozdawczością, w sposób który wypaczył głosowanie za układem.

Niewątpliwie zatem naruszeniem prawa, które na podstawie art. 165 ust. 1 pr.r. stanowi podstawę odmowy zatwierdzenia układu, będzie zatem brak spełnienia ustawowych wymogów przewidzianych dla kart do głosowania.

W zażaleniu skarżący nie kwestionował stanowiska Sądu pierwszej instancji, że karty do głosowania rozesłane wierzycielom nie spełniały wymogów przewidzianych w art. 213 ust. 1 ustawy prawo restrukturyzacyjne. Stąd Sąd Okręgowy zagadnienia tego nie będzie analizował uznając tą okoliczność za przyznaną przez skarżącego.

Rekapitułując stanowisko skrzącego przedstawione w licznych zarzutach podniesionych zażaleniu i rozwiniętych następnie w obszernym uzasadnieniu stwierdzić należy, że podjął on próbę przekonania sądu odwoławczego, iż w uproszczonym postępowaniu restrukturyzacyjnym wprowadzonym ustawą covidową, jeżeli zwołane zostało zgromadzenie wierzycieli, nie stosuje się art. 213 ust. 1 pr.rest. określającego wymogi karty do głosowania w postępowaniu o zatwierdzenie układu.

Otóż ze stanowiskiem tym nie sposób się zgodzić.

Przede wszystkim zwrócić należy uwagę na charakter przepisu art. 213 ustawy Prawo restrukturyzacyjne. W ocenie Sądu Okręgowego jest to przepis bezwzględnie obowiązujący, mający zastosowanie **w każdym postępowaniu o zatwierdzenie układu** oraz na podstawie art. 15 ustawy covidowej **w każdym uproszczonym postępowaniu restrukturyzacyjnym**. W szczególności brak jest podstaw by przyjąć, że wymogi w zakresie treści karty do głosowania opisane w art. 213 ust. 1 pr.rest. dotyczą jedynie postępowań, gdzie nie odbyło się zgromadzenie wierzycieli w celu głosowania nad układem, w postępowaniach zaś, gdzie zgromadzenie takie się odbyło wymogi te nie muszą być już stosowane. Na bezwzględnie obowiązujący charakter tego przepisu wskazuje treść ust. 3 i 4. Zgodnie z tymi przepisami karta do głosowania niespełniająca wymogów określonych w ust. 1 jest nieważna (ust. 3), Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzór karty do głosowania, mając na uwadze rodzaj informacji, których umieszczenie na karcie do głosowania jest niezbędne, oraz jej kompletność i czytelność (ust. 4). Dodatkowo brak jest jakiegokolwiek regulacji wskazującej na to, że w przypadku zwołania zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem nie obowiązują rygorystyczne wymagania w zakresie treści karty do głosowania określone w art. 213 ust. 1 pr.rest. Przeciwnie, przewidziana w art. 213 ust. 3 pr.rest. sankcja nieważności karty do głosowania nie spełniającej wymogów określonych w ust. 1, nie została w żaden sposób uzależniona od tego czy zostało zwołane zgromadzenie wierzycieli w celu głosowania nad układem. Należy zatem przyjąć, że dotyczy wszystkich postępowań o zatwierdzenie układu oraz uproszczonych postępowań restrukturyzacyjnych. O ile zatem w uproszczonym postępowaniu restrukturyzacyjnym przygotowane zostały karty do głosowania muszą one spełniać wymogi określone w art. 213 ust. 1 pr.rest. W przeciwnym razie, stosownie do treści art. 213 ust. 3 pr.rest. karta taka jest nieważna.

Nie wdając się w pogłębioną analizę przyczyn, dla których ustawodawca wprowadził tak rygorystyczne wymagania co do karty do głosowania, wyjaśnić należy, że jego intencją była maksymalna ochrona wierzycieli, którzy dzięki informacjom wprost wskazanym w treści karty do głosowania mogą bardziej wszechstronnie ocenić zarówno układ jak i jego skutki i dzięki temu podjąć bardziej przemyślaną decyzję o głosowaniu za lub przeciwko przyjęciu układu. Zwrócić należy przy tym uwagę, że taka dodatkowa ochrona wierzycieli uzasadniona jest tym, że w postępowaniu o zatwierdzenie układu i uproszczonym postępowaniu restrukturyzacyjnym przyjęcie układu odbywa się poza sądem i poza kontrolą sędziego-komisarza, który w pozostałych postępowaniach restrukturyzacyjnych uczestniczy w procedurze przyjęcia układu.

Chybiona jest też argumentacja skarżącego oparta na treści art. 19 ust. 5 ustawy covidowej, który jego zdaniem nakazuje tylko i wyłącznie odpowiednie stosowanie art. 264 pr.rest. oraz przepisów o zgromadzeniu wierzycieli, natomiast w żaden sposób nie odsyła do art. 213 pr.rest. Prowadzi to zdaniem skarżącego do wniosku, że przepis art. 213 pr.rest. nie znajduje zastosowania w uproszczonym postępowaniu restrukturyzacyjnym. Jak to już jednak wyżej wyjaśniono art. 15 ust. 1 powołanej ustawy odsyła i to wprost do przepisów ustawy Prawo restrukturyzacyjne regulujących postępowanie o zatwierdzenie układu. Oznacza to, iż w uproszczonym postępowaniu restrukturyzacyjnym stosuje się przepisy art. 210-226 pr.rest. oraz pozostałe przepisy ustawy – Prawo restrukturyzacyjne, dotyczące postępowania o zatwierdzenie układu, w szczególności przepisy ogólne o postępowaniach restrukturyzacyjnych i ich skutkach (Tytuł I). Oczywiście jest zatem, że stosuje się również art. 213 pr.rest. i konsekwencje z niego wynikające.

Przepis art. 19 ust. 5 ustawy covidowej w żadnym razie nie wyklucza zatem stosowania w uproszczonym postępowaniu restrukturyzacyjnym art. 213 pr.rest. i to nawet kiedy zwołano zgromadzenie wierzycieli w celu zawarcia układu. Nakazuje on jedynie odpowiednio stosować przepisy o zgromadzeniu wierzycieli oraz art. 264 ustawy Prawo restrukturyzacyjne do zgromadzenia wierzycieli wyznaczonego przez nadzorcę układu. Przepisy, do których odsyła art. 19 ust. 5 ustawy covidowej znajdują zatem zastosowanie jedynie w wąskim zakresie, gdyż dotyczą tylko zgromadzenia wierzycieli zwołanego w celu głosowania nad układem. Regulacje te nie mogą zatem rozciągać się na inne kwestie w uproszczonym postępowaniu restrukturyzacyjnym, w szczególności nie mogą wyłączać, czy modyfikować stosowania art. 213 pr.rest., który na odstawie art. 15 ust. 1 ustawy covidowej znajduje w tym postępowaniu zastosowanie wprost.

Nie miał zatem również racji skarżący zarzucając naruszenie art. 19 ust. 1 i 5 ustawy covidowej w związku z art. 110 ust. 4 pr.rest. Wspomniany przepis prawa restrukturyzacyjnego określa bowiem jedynie wymagania w zakresie głosu oddanego na piśmie i w żaden sposób nie może wyłączać czy modyfikować wymogów w stosunku do karty do głosowania w postępowaniu o zatwierdzenie układu określonych w art. 213 ust. 1 pr.rest. Jak już niejednokrotnie podkreślano przepis ten znajduje zastosowanie w uproszczonym postępowaniu restrukturyzacyjnym na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy covidowej.

Podobnie widzi tą kwestię Rafał Adamus, który w „Uproszczone postępowanie restrukturyzacyjne. Art. 15–25 Tarczy 4.0. Komentarz” (wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2020), w komentarzu do wielokrotnie powoływanego przez skarżącego art. 19 ustawy covidowej, wprost wskazał, że „Treść karty do głosowania określa art. 213 PrRestr.”. Dalej autor ten wyjaśnił, że „Zgromadzenie wierzycieli może być zwołane równoległe do tradycyjnego zbierania głosów, a może być także wyłącznym forum dla oddawania głosów.” Jego zdaniem zatem za tradycyjna formę zbierania głosów, która w uproszczonym postępowaniu restrukturyzacyjnym powinna być regułą, jest samodzielne zbieranie głosów w przedmiocie układu przez nadzorcę układu, o którym mowa w art. 212 pr.rest.

Zdaniem Sądu Okręgowego co najwyżej w sytuacji kiedy głosowanie nad układem w uproszczonym postępowaniu restrukturyzacyjnym odbywa się wyłącznie na zwołanym w tym celu zgromadzeniu wierzycieli można by przyjąć, że karty do głosowania nie muszą spełniać rygorystycznych wymagań przewidzianych w art. 213 ust. 1 pr.rest. Niemniej jednak w niniejszej sprawie, co wprost wynika z protokołu ze zgromadzenia wierzycieli (k. 66 – 68 akt) „Zawiadomienia wraz z propozycjami układowymi, pouczeniem i kartami do głosowania zostały wysłane do wierzycieli przesyłką pocztową – listy zostały złożone w placówce pocztowej 22.06.2021 r.”. Z wcześniejszego fragmentu protokołu wynika zaś, że „W głosowaniu będą wzięte pod uwagę głosy oddane na piśmie dostarczone do kancelarii nadzorcy układu K. N. do dnia 12.07.2021 r.”. Zacytowana treść protokołu oznacza, że w przedmiotowym uproszczonym postępowaniu restrukturyzacyjnym karty do głosowania nie tylko zostały przygotowane i przesłane wierzycielom, ale głosy oddane za ich pomoc zostały uwzględnione w wynikach głosowania. Przesądzało to zatem o konieczności przygotowania kart do głosowania z uwzględnieniem wymogów określonych w art. 213 ust. 1 pr.rest. Karty do głosowania nie spełniające tych wymagań, na podstawie art. 213 ust. 3 słusznie uznane zostały przez Sąd pierwszej instancji za naruszające przepisy o uproszczonym postępowaniu restrukturyzacyjnym.

Naturalną konsekwencją takiej oceny jest stwierdzenie, że w toku głosowania nad układem doszło do naruszenia przepisów określających zasady tego głosowania, co prowadzi do wniosku, że przyjęty z naruszeniem tych przepisów układ narusza prawo. Na podstawie art. 165 ust. 1 pr.rest. przesądza to o konieczności odmowy zatwierdzenia układu.

Poza wyżej opisanymi naruszeniami prawa uzasadniającymi odmowę zatwierdzenia układu Sąd pierwszej instancji dostrzegł, że w toku uproszczonego postępowania restrukturyzacyjnego będącego przedmiotem oceny w niniejszej sprawie, nadzorca układu nie dopełnił obowiązku, o którym mowa w art. 15 ust. 4 ustawy covidowej. tj. nie zawiadomił sądu o dokonaniu obwieszczenia o otwarciu postępowania prowadzonego w oparciu o przepisy tej ustawy w terminie 3 dni od jego dokonania. Obwieszczenie o otwarciu postępowania opublikowane zostało w Monitorze Sądowym i Gospodarczym w dniu 21 marca 2021 r. Dopiero pismem z dnia 11 czerwca 2021 r. nadzorca układu zawiadomił sąd jedynie o złożeniu wniosku o obwieszczenie w Monitorze. Dowód dokonania obwieszczenia został przedłożony dopiero wra z wnioskiem o zatwierdzenie układu.

Opisana wyżej nieważność kart do głosowania wystarcza by odmówić zatwierdzenia układu z uwagi na naruszenia proceduralne do jakich doszło przy jego przyjęciu. Nie ma zatem większego znaczenia czy zasługiwało na aprobatę stanowisko Sądu pierwszej instancji, że przyjęty przez wierzycieli układ narusza prawo poprzez nieuprawnione i nieuzasadnione dokonanie podziału wierzycieli na grupy, w wyniku czego części wierzycieli zaproponowano korzystniejsze warunki restrukturyzacji, co doprowadziło do wypaczenia wyników głosowania i spowodowało przyjęcie układu. Niezależnie bowiem od tego czy rzeczywiście treść układu narusza wskazane przez Sąd przepisy art. 161 i 162 pr.rest., układ i tak nie mógł zostać zatwierdzony z uwagi na opisane wyżej naruszenia proceduralne. Nie wdając się zatem w szczegółową analizę podniesionych w zażaleniu zarzutów w tym zakresie, zgodzić się należy z Sądem pierwszej instancji, że w okolicznościach rozpoznawanej sprawy zarówno sam fakt wyodrębnienia

poszczególnych grup interesów i kryteria ich wyodrębnienia budzą poważne wątpliwości. Sam fakt, że w art. 491 ust. 1 pr.rest. wskazano jedynie przykładowe kryteria wyodrębnienia grup interesów, nie może oznaczać, że wyodrębnienie tych w konkretnym postępowaniu jest całkowicie dowolne. Analizując propozycje układowe pod kontem sposobu wyodrębnienia grup interesów, trudno oprzeć się wrażeniu, że jedynym motywem ich wyodrębnienia w taki sposób było takie ukształtowanie wyników głosowania by układ został przyjęty.

Z przedstawionych względów Sąd Okręgowy uznał, że w niniejszej sprawie wystąpiły opisane w art. 165 ust. 1 pr.rest. przesłanki odmowy zatwierdzenia układu i na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c. w zw. z art. 209 pr. rest. postanowił o oddaleniu zażalenia.

SSO Magdalena Nałęcz SSO Andrzej Sobieszczański SSO Bolesław Wadowski